

Arrest

nr. 143 060 van 13 april 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ethiopische nationaliteit te zijn, op 17 oktober 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 september 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 januari 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 februari 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat H. CILINGIR verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster diende op 18 maart 2013 een asielaanvraag in. Op 19 september 2014 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

“ A. Feitenrelaas

U verklaart de Ethiopische nationaliteit te bezitten, tot de etnische groep Amhara te behoren en moslim te zijn. U werd op 30 oktober 1988 geboren in Kobo, Ethiopië. U groeide met uw twee oudere broers Ahmed en Mohammed Nour op in Gobiye, Ethiopië.

Op een u onbekend moment vertrok uw broer Mohammed Nour naar Saoedi-Arabië om er te gaan werken. In 2004, toen u 14 jaar oud was, stuurde uw broer Ahmed u met een u onbekende man naar Yemen. U denkt dat uw broer u verkocht voor geld of drugs of dat hij u misschien uithuwelijkte. U werkte vier jaar als huishoudster bij een ouder koppel in Yemen terwijl u uw salaris moest afstaan aan deze u nog steeds onbekende man.

Op een dag besloot u te vertrekken en wandelde het huis uit. U liep de weg op en daar ontmoette u een u onbekende man en vrouw die u een lift aanboden naar Jeddah, Saoedi-Arabië. Daar lieten ze u achter.

In Jeddah werkte u een aantal jaar als huishoudster voor verschillende u onbekende personen. Toen het uw broer Ahmed ter ore kwam dat u was ontsnapt bij de man aan wie hij u had verkocht, kwam hij twee keer naar Saoedi-Arabië om u te vermoorden. Hij kon u gelukkig niet vinden.

In 2006 huwelijkt hij in uw afwezigheid en zonder uw medeweten uit aan een u onbekende man. U had op geen enkel moment contact met uw echtgenoot of met uw broer en in 2012 werd u, opnieuw in uw afwezigheid en zonder uw medeweten, gescheiden van deze u nog steeds onbekende man.

In 2013 werd u door uw laatste werkgever in Saoedi-Arabië verkracht. Zijn vrouw kwam dit te weten, en in een poging de hele zaak in de doofpot te steken stuurde ze u naar België, waar u op 18 maart 2013 asiel aan vroeg.

U vreest bij terugkeer naar Ethiopië vermoord te worden door uw broer Ahmed.

Ter staving van uw identiteit en asielrelaas legt u een geboorte akte, echtscheidingscertificaat en certificaat van ongehuwde neer.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van uw verklaringen, van de concrete en actuele situatie in uw land van herkomst en van alle elementen uit uw dossier, blijkt dat het vluchtelingenstatuut of de subsidiaire beschermingsstatus zoals bedoeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet u niet kan worden toegekend. De redenen daarvoor zijn dat er geen geloof kan worden gehecht aan de verklaringen die u aflegde in het kader van uw asielprocedure en dat de algemene situatie in uw regio van herkomst op zich geen toekenning van internationale bescherming rechtvaardigt.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u geen enkel document neerlegt ter staving van uw reisweg, en dat uw verklaringen hieromtrent niet kunnen overtuigen. U verklaart via een tussenstop met het vliegtuig van Saoedi-Arabië naar België te zijn gekomen, maar u weet niet waar deze tussenstop zou hebben plaats gevonden. U verklaart dat u met een blauw paspoort van Saoedi-Arabië naar België reisde, en dat iemand u vooraf naar uw naam en leeftijd vroeg. U verklaart niet te weten of uw foto in het paspoort stond, omdat u het op geen enkel moment zelf in handen zou hebben gehad. U verklaart mee te zijn gegaan met de smokkelaar, die ten allen tijde uw documenten bij zich hield (CGVS p.8). Deze verklaringen weten niet te overtuigen. Het is immers een feit van algemene bekendheid dat passagiers op internationale luchthavens herhaaldelijk en op systematische wijze onderworpen worden aan strenge en individuele controles van identiteits- en reisdocumenten. Voorts blijkt uit de beschikbare informatie (toegevoegd aan het administratieve dossier), dat iedere persoon, bij aankomst in de luchthaven Brussel Nationaal, individueel aan een grenscontrole van de identiteitsdocumenten onderworpen wordt. Dat u op dit punt van uw relaas al weinig aannemelijke verklaringen af legt, ondermijnt uw algemene geloofwaardigheid, die nochtans van belang is om u eventueel het voordeel van de twijfel toe te kennen.

De documenten die u neerlegt ter staving van uw identiteit en asielrelaas kunnen evenmin overtuigen, maar ondermijnen daarentegen nog verder uw geloofwaardigheid. Doorheen uw verklaringen maakt u het niet aannemelijk effectief van de door u ingeroepen een vrees te moeten koesteren ten opzichte vanvoor uw broer Ahmed.

U verklaart dat uw geboorte akte, het scheidingscertificaat en het certificaat van ongehuwde door uw broer Ahmed vanuit Ethiopië zijn opgestuurd (CGVS p.7). U kunt echter geenszins verklaren waarom hij deze documenten zou aanvragen en opsturen. Zelf zegt u hierover louter: "Ik weet het niet. Hij kwam twee keer naar mij zoeken om mij te vermoorden, en hij vond mij niet. Dus het zou kunnen zijn om mij te pakken te krijgen en me weer naar huis te brengen." (CGVS p.7). Ahmed zou de documenten echter naar Mohamed Nour hebben gestuurd, terwijl hij niet eens wist dat jullie contact hadden (CGVS p.7-8). Meer nog, u verklaart dat Ahmed niet wist dat u in Saoedi-Arabië was, of u weet in elke geval niet hoe zij dat had kunnen weten (CGVS p.4; p.7). Dat Ahmed zou denken dat hij u te pakken zou kunnen krijgen door een geboorte akte, scheidingscertificaat en certificaat van ongehuwde voor u aan te vragen en op te sturen naar Mohamed Nour, zonder te weten dat u contact had met Mohamed Nour en zelfs dat u überhaupt in Saoedi-Arabië was, is weinig aannemelijk.

Daarnaast Bovendien werden deze documenten gelegaliseerd in de Belgische ambassade van Addis Abeba, terwijl u verklaart dat niemand in Ethiopië weet dat u in België bent (CGVS p.7). Uw broer Mohamed Nour zou op de hoogte zijn, maar hij woont in Saoedi-Arabië. U zegt in het geheel niet te weten hoe het komt dat uw documenten zijn gelegaliseerd in de Belgische Ambassade van Addis Abeba (CGVS p.8). Het is echter duidelijk dat diegene die deze documenten heeft aangevraagd en opgestuurd, in casu uw broer Ahmed, wel degelijk op de hoogte was van uw plannen om naar België te reizen, en u hierin ook steunde.

Doorheen uw verklaringen kunt u niet aannemelijk maken een gegronde vrees te koesteren ten opzichte van uw broer Ahmed, maar wel integendeel. Uit uw verklaringen en documenten rijzen sterkte vermoedens dat uw broer Ahmed op de hoogte was van uw plannen om naar België te reizen en u dus hielp bij de voorbereidingen hiervan. Het loutere feit dat hij de door u neergelegde documenten voor u gaat halen en opstuurt met het oog op uw vertrek naar België, ondermijnt de geloofwaardigheid van uw beweringen als zou uw broer u willen vermoorden bij terugkeer naar Ethiopië.

Daarnaast hebt u het doorheen uw verklaringen niet aannemelijk gemaakt dat u als 14 jarige werd gedwongen Ethiopië te verlaten omdat uw broer Ahmed u met een man naar Yemen stuurde.

U kunt niets vertellen over de man waarmee uw broer u naar Yemen stuurde, hoewel u toch verklaart minstens vier jaar lang elke maand uw loon aan hem te hebben afgestaan. U weet niet of hij u kocht of met u trouwde, u weet niet of er nog andere mensen voor hem werkten. U zegt louter: "Ik ken hem niet, ik weet niets over hem." (CGVS p.3). Over het koppel waarbij u moest werken voor hem weet u ook niets. Ze heten Mohamed en Samira, maar u kent hun familienaam niet. U weet niet of het staatsburgers van Yemen zijn, u weet niet of Mohamed werkte (CGVS p.3). Ook over het koppel dat u meenam van Yemen naar Saoedi-Arabië weet u niets, zelfs niet hun naam. U kwam hen tegen op straat, ze namen u mee naar Saoedi-Arabië en dat was dat.

Deze verklaringen kunnen geenszins overtuigen. Het is weinig geloofwaardig dat u zou zijn weggestuurd met een man waarmee u minstens vier jaar lang op regelmatige basis, zij het oppervlakkig, contact had, zonder dat u ook maar iets over hem weet. Evenmin is het geloofwaardig dat u nagenoeg niets weet over het koppel waarvoor u werkte, noch dat u op goed geluk van Yemen naar Saoedi-Arabië lifte zonder dat iets weet over de mensen die u meenamen. Uw verklaringen hierover zijn niet geloofwaardig.

Evenmin maakte u aannemelijk Saoedi-Arabië te hebben verlaten omdat u werd verkracht door uw werkgever en diens vrouw deze misstap wilde toedekken.

Bij de DVZ verklaart u dat uw reis werd betaald door Amira Johara, de vrouw waarvoor u ooit gewerkt had in Saoedi-Arabië (DVZ verklaring vraag 35). U verklaart dat u vertrok uit Ethiopië omdat uw leven daar niet zo leuk was en u hoorde dat het goed was om in België te leven. U verklaart dat te hebben gehoord van Zahra Nur Hussein, een Ethiopische die u leerde kennen in Saoedi-Arabië en die is getrouwd met een Belg (DVZ vragenlijst CGVS vraag 3.5 en 3.6).

Tijdens het gehoor op het CGVS verklaart u echter dat Zahra diegene is die uw reis betaalde. U zou bij de DVZ hebben verteld dat u werd verkracht door haar echtgenoot en dat zij u naar België stuurde om dat in de doofpot WTC II, Koning Albert II-laan 26 A, 1000 BRUSSEL T 02 205 51 11 F 02 205 51 15 www.cgvs.be 3 te steken. Dat dit niet in het gehoorverslag terug te vinden is, wijt u aan een fout van de tolk. Hij zou ook verkeerdelijk hebben vertaald dat u een vrouw genaamd Zahra kende in België, terwijl u in werkelijkheid vertelde over uw werkgeefster in Saoedi-Arabië (CGVS p.2-3).

Samenvattend verklaart u dat u voor de DVZ vertelde over uw werkgeefster Zahra in Saoedi-Arabië, dat haar man u verkrachtte en dat zij u naar België stuurde om dat te verbergen. Maar in plaats van dat te vertalen zou de tolk hebben gezegd dat u Zahra Nur Hussein kent, een Ethiopische die met een Belg is getrouwd, en dat u Saoedi-Arabië hebt verlaten omdat u hoorde dat het leven in België goed was (CGVS p.2-3). Het hoeft weinig betoog dat deze verklaringen volkomen onaannemelijk zijn, en dat dergelijke zaken niet aan de tolk kunnen worden toegeschreven. U ondertekende bovendien het gehoorverslag van de DVZ voor akkoord.

Bovenstaande tegenstrijdigheid die raakt aan de directe aanleiding voor uw vlucht naar België, doet vermoeden dat u naar Europa kwam om socio-economische redenen. Indien u werkelijk werd verkracht door uw werkgever en daarom naar België werd gestuurd, mag verwacht worden dat u dit op zijn minst zou aanhalen tijdens het gehoor bij de DVZ. U maakt aldus de door u geschetste reden voor uw vertrek uit Saoedi-Arabië niet aannemelijk.

Gezien u noch de directe aanleiding voor uw vlucht uit Saoedi-Arabië, noch uw vrees bij terugkeer naar Ethiopië aannemelijk hebt gemaakt, kan op basis van uw verklaringen geen gegronde vrees of risico op ernstige schade in uwen hoofde worden weerhouden.

Bovendien zijn er doorheen uw verklaringen nog een aantal andere elementen die uw algemene geloofwaardigheid sterk ondermijnen.

Uw verklaringen betreffende uw verblijf in Yemen en Saoedi-Arabië zijn vaag, oppervlakkig en weinig overtuigend. Bij de DVZ verklaarde u tot 2004 in Ethiopië te hebben gewoond, en daarna via Eritrea en Yemen naar Saoedi-Arabië te zijn gereisd, waar u eerst twee jaar in het ziekenhuis in Jedda verbleef, daarna vier jaar als huishoudster bij mevrouw Amira in Jedda en daarna als huishoudster op verschillende plaatsen in Jedda. Op geen enkel moment kunt u een exact adres geven (DVZ verklaring vraag 11). U verklaart dat Amira diegene is die uw reis heeft geregeld en betaald (DVZ vragenlijst vraag 35). Tijdens uw gehoor op het CGVS vertelt u echter dat de persoon die uw reis regelde en betaalde (Zahra of Amira, naargelang uw verklaringen) uw laatste werkgeefster was (CGVS p.2-3; p.5; p.9-10), en dat u na uw vertrek uit Ethiopië vier jaar in Yemen verbleef waar u voor Mohamed en Samira werkte. Ook bij het CGVS kunt u op geen enkel moment concreet en doorleefd vertellen over uw verschillende verblijfplaatsen in Saoedi-Arabië (CGVS p.5).

U weet niet hoe uw broer Ahmed wist dat u in Saoedi-Arabië was. U verklaart dat uw beste vriendin Fozia hem misschien informeerde. Waarom uw beste vriendin, die op de hoogte was van uw problemen met uw broer, Ahmed zou informeren over uw verblijfplaats, kunt u niet zeggen, noch blijkt uit uw verklaringen hoe en waarom Fozia en Ahmed in contact zouden zijn (CGVS p.4).

U weet evenmin hoe uw broer Mohamed Nour wist dat u in Saoedi-Arabië was. U verklaart dat hij misschien uw telefoonnummer vroeg aan mensen, maar u weet niet aan wie. U zegt dat hij u belde, maar u kunt zelfs niet bij benadering zeggen wanneer of hoe vaak. U hebt hem ook nooit gevraagd hoe hij erin was geslaagd u te vinden. U weet evenmin wanneer Mohamed Nour naar Saoedi-Arabië vertrok, u kunt zelfs niet zeggen hoe oud u op dat moment was. U weet evenmin wat hij daar deed, en vandaag hebt u geen contact meer met hem (CGVS p.4; p.11).

U kunt niets zeggen over het huwelijk dat Ahmed geregeld zou hebben. U kent de naam van uw echtgenoot niet, kunt hem niet beschrijven, u weet niet waarom uw broer u zou hebben uitgehuwelijkt. Uw vriendin Fozia zou u hebben geïnformeerd over uw huwelijk, maar opnieuw kunt u niet zeggen hoe zij op de hoogte zou kunnen zijn van dit huwelijk.

Bij de DVZ verklaart u dat uw broer Ahmed u uithuwelijkte met Molla Mengisha, een man die u enkel op foto hebt gezien (DVZ verklaring vraag 15). Tijdens uw gehoor op het CGVS verklaart u de naam van uw echtgenoot niet te kennen (CGVS p.5) en nooit een foto van hem te hebben gezien (CGVS p.11). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid verklaart u opnieuw dat u dat nooit hebt gezegd (CGVS p.11). Dit is wederom geen afdoende verklaring.

Uw vriendin Fozia lijkt trouwens een draaischijf van informatie te zijn doorheen uw asielrelaas. Naar u verklaart was zij diegene die Ahmed informeerde over uw verblijf in Saoedi-Arabië, zij informeerde u over uw huwelijk, zij informeerde u dat uw geliefde Tedros naar Djibouti was gevlucht, zij ontving uw documenten van Mohamed Nour en gaf ze aan u. U kunt echter niet zeggen waarom Fozia Ahmed zou informeren over uw verblijfsplaats, hoe zij op de hoogte zou kunnen zijn van uw huwelijk, hoe zij op de hoogte zou kunnen zijn van de verblijfplaats van Tedros of waarom Mohamed Nour uw documenten naar haar zou sturen. U hebt haar dat ook allemaal nooit gevraagd (CGVS p.4; p.5; p.6; p.7; p.11).

U legt ook tegenstrijdige verklaringen af betreffende uw opleidingsniveau. Bij de DVZ verklaart u dat u uw eerste graad lager onderwijs niet hebt beëindigd en dat u enkel uw naam kunt schrijven (DVZ vragenlijst CGVS vraag 2.10). Tijdens uw gehoor op het CGVS verklaart u dat u tot de zesde graad naar school ging en dat u kunt lezen en schrijven (CGVS p.6). Tijdens het gehoor schrijft u zelfs regelmatig dingen op wanneer de schrijfwijze voor de tolk niet duidelijk is. Geconfronteerd met uw tegenstrijdige verklaringen bij de DVZ hierover, geeft u opnieuw de tolk de schuld. Het hoeft wederom geen betoog dat dit geen afdoende verklaring is en dat u niet, telkens u op tegenstrijdigheden in uw verklaringen wordt gewezen, de schuld op de tolk kunt afschuiven.

Bij de DVZ verklaart u dat uw broer Ahmed u uithuwelijkte met Molla Mengisha, een man die u enkel op foto hebt gezien (DVZ verklaring vraag 15). Tijdens uw gehoor op het CGVS verklaart u de naam van uw echtgenoot niet te kennen (CGVS p.5) en nooit een foto van hem te hebben gezien (CGVS p.11). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid verklaart u opnieuw dat u dat nooit hebt gezegd (CGVS p.11). Dit is wederom geen afdoende verklaring.

Dat uw verklaringen dermate vaag en oppervlakkig zijn en zoveel tegenstrijdigheden vertonen, ondermijnt zoals gezegd uw algemene geloofwaardigheid. Er wordt van u verwacht dat u vlot, coherent en in detail kunt vertellen over de verschillende elementen van uw asielrelaas. Dit is bij u geenszins het geval, wat nogmaals de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid met betrekking tot uw directe vluchtaanleiding en uw vrees bij terugkeer naar Ethiopië.

Op basis van voorgaande vaststellingen kan niet gesteld worden dat u de door u ingeroepen feiten die aan de basis van uw vervolgingsvrees zouden liggen, aannemelijk heeft gemaakt. Zij kunnen aldus niet de basis vormen voor een risicoanalyse in het licht van de criteria van de Vluchtelingenconventie en van artikel 48/4, §2, a of b van de Vreemdelingenwet. Daarnaast werd geoordeeld dat u geen risico in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet loopt. U komt ook op die basis dus niet in aanmerking voor de subsidiaire beschermingsstatus.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. “

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) oefent in onderhavig beroep inzake de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Aldus treedt de Raad niet louter op als annulatierechter. Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

2.2. Verzoekster beroept zich in een “Eerste en enige middel” op de “Schending van artikel 3 EVRM; Schending van artikel 1 A lid 2 eerste alinea van de Conventie van Genève betreffende de status van de vluchtelingen; Schending van artikel 1 en 16 van de VN anti-Folterverdrag; Schending van artikel 2 en 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (Wet 29 juli 1991); Schending van artikel 48/3, 48/4 en 62 van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van de vreemdelingen (Vreemdelingenwet); Schending van de zorgvuldigheidsbeginsel”.

2.3. Artikel 3 van het EVRM stemt inhoudelijk overeen met artikel 48/4, §2, b) van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ 17 februari 2009, C-465/07, *Elgafaji*, <http://curia.europa.eu>). Bijgevolg moet de schending van artikel 3 van het EVRM, gelet op de aard van de bestreden beslissing, niet afzonderlijk worden beoordeeld.

2.4. De bepalingen vervat in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Uit het verzoekschrift blijkt ontegensprekelijk dat verzoekster kritiek uitbrengt op de inhoud van de motivering zodat zij een beweerde schending van deze motiveringsplicht niet dienstig kan inroepen. Aangezien verzoekster de beoordeling van de aangehaalde feiten door de commissaris-generaal betwist, voert verzoekster de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

2.5. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). De commissaris-generaal heeft zich voor het nemen van de bestreden beslissing gesteund op alle gegevens van het administratieve dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekster en op alle dienstige stukken. Uit het administratieve dossier blijkt verder dat verzoekster werd gehoord en tijdens het interview de mogelijkheid kreeg haar asielmotieven uiteen te zetten, haar argumenten kracht bij te zetten, nieuwe en/of aanvullende stukken kon neerleggen en zich kon laten bijstaan door een advocaat of door een andere persoon van haar keuze, dit alles in aanwezigheid van een tolk. Verzoekster kreeg bovendien de kans om in haar vragenlijst ook nog zelf alle belangrijke feiten en toelichtingen te geven. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is tewerk gegaan, kan derhalve niet worden weerhouden.

Nopens de status van vluchteling

2.6. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag berust in beginsel bij de asielzoeker zelf, die zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs

zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn. De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Bovendien verplicht geen enkele bepaling of beginsel de met het onderzoek van de asielaanvraag belaste instanties om de vreemdeling bij te staan in zijn inspanningen om het statuut van vluchteling te bekomen en de lacunes in diens bewijsvoering zelf op te vullen (RvS 16 november 2006, nr. 164.792).

2.7. Aangaande verzoeksters asielrelaas zoals zij dit ter gehoor verklaarde, stelt de Raad vast dat de door de commissaris-generaal correct weergegeven ernstige ongeloofwaardigheden, tegenstrijdigheden, vaagheden en incoherenties, de kern van het relaas raken en pertinent zijn. Verzoekster asielrelaas is een aaneenschakeling van loutere beweringen die dermate strijdig zijn dat elke waarachtigheid wordt ondergraven. Dit klemte te meer nu uit de documenten blijkt dat verzoekster op eenvoudige wijze en met de steun van haar familie en vrienden tracht te migreren. Verzoekster voert hiertegen geen enkel verweer, zodat deze vaststellingen onverminderd overeind blijven. De Raad dient dan ook vast te stellen na een grondig heronderzoek van de stukken uit het administratieve dossier dat de commissaris-generaal terecht tot de ongeloofwaardigheid van het relaas heeft besloten.

2.8. Verzoekster roept in het verzoekschrift een vrees tot herbesnijdenis in. Verzoekster heeft een besnijdenis type 1 ondergaan. Verzoekster haalt noch op de DVZ noch op het gehoor enige vrees aan om herbesneden te worden zodat verzoekster bezwaarlijk kan aanvechten dat *“Nergens vinden we enige informatie hieromtrent in het administratief dossier terug”* en *“Verwerende partij heeft geen enkele vraag hieromtrent aan verzoekster gevraagd”*. Er kan enkel vastgesteld worden dat verzoekster zelf nalatig is geweest haar vrees voor herbesnijdenis kenbaar te maken, en evenmin kan worden ingezien op welke feiten dit zou steunen. Ook op de Dienst Vreemdelingenzaken heeft verzoekster geen melding gemaakt dat besnijdenis een punt is. Ze verwijst wel naar darmproblemen omdat ze *“zand in haar darmen had”*. Tijdens het CGVS gehoor maakt verzoekster melding dat haar zus besneden werd zonder dit echter terug te koppelen naar haar situatie. Integendeel verzoekster voegt ter gehoor nog een aantal correcties door, doch vermeldt nergens een herbesnijdenis (gehoor p. 2-3). Van een asielzoekster, die beweert te vrezen voor haar leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag immers worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van haar asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt. Zij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op haar de verplichting rust om haar volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure. Voor zover verzoekster nu een nieuwe vrees aanbrengt, verklaart zij verder niet waarom zij dit nu wel doet en dit voorheen heeft nagelaten. Het gaat niet op om onder enige indicatie in de vorige interviews bij de diverse asielinstanties, in het beroep voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zomaar en dit zonder enige nadere toelichting ter zake een nieuwe vrees aan te brengen onder meer wie, waarom een vrees voor herbesnijdenis, waarom zij zich als volwassen, zelfstandige en reeds jarenlang in het buitenland verblijvende vrouw hier niet tegen zou kunnen verzetten. Verzoeksters vrees is noch geconcretiseerd noch geobjectiveerd zodat er geen enkel geloof aan kan worden gehecht. Verzoeksters nalatigheid hier eerder melding van te maken, ondergraaft dan ook haar voorgehouden vrees. De Raad kan maar vaststellen dat het verzoekschrift voorkomt als geënt te zijn op een ander asielrelaas nu niet kan worden ingezien wat de (her)besnijdenis, het OLF, het huishoudelijk geweld (verzoekster is ongehuwd) en de situatie in de Somali-regio met verzoeksters asielrelaas te maken heeft. Verzoekster meent ook dat het niet noodzakelijk is ter terechtzitting te verschijnen om alsnog inlichtingen te geven.

2.9. Het volstaat verder niet te verwijzen naar de algemene situatie in het land van herkomst en algemene rapporten dienaangaande om aan te tonen dat verzoekster in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekster blijft hiertoe in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr.121.481; RvS 18 december 2004, nr. 138.480; RvS 18 december 2009 nr. 5146).

2.10. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

Nopens de subsidiaire beschermingsstatus

2.11. Verzoekster meent in aanmerking te komen voor het subsidiair beschermingsstatuut in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Aangezien verzoeksters asielrelaas niet geloofwaardig is, kan zij zich niet steunen op de elementen die aan de basis van haar relaas liggen om aannemelijk te maken dat zij in geval van terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet. In zover verzoekster zich beroept op artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet, dient verzoekster elementen aan te voeren waaruit kan

blijken dat er in haar land sprake is van willekeurig geweld in volkenrechtelijke zin. Uit de door verzoekster geciteerde stukken kan niet blijken dat er in Ethiopië een toestand van intern gewapend conflict zou heersen en bovendien werkt zij dit middel niet uit en toont zij niet aan dat de situatie waarnaar zij verwijst, zou kunnen vallen onder artikel 48/4 § 2 c) van de vreemdelingenwet (RvV 20 juni 2008, nr. 12.887). Verzoekster toont niet aan aanspraak te kunnen maken op de bepalingen van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.12. Verzoekster vroeg tevens de vernietiging van de bestreden beslissing. De Raad stelt vast dat, gelet op wat voorafgaat, de commissaris-generaal terecht tot de ongegrondheid van de asielaanvraag heeft besloten. Verzoekster maakt geenszins aannemelijk dat verder onderzoek noodzakelijk zou zijn, temeer nu zij niet aantoont dat de gegrondheid van haar asielmotieven onvoldoende werd onderzocht en zij geenszins elementen aanvoert waaruit kan blijken dat verder onderzoek noodzakelijk is.

2.13. Er worden geen gegronde middelen aangehaald.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien april tweeduizend vijftien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

K. DECLERCK